

De statistische rol van het ouderlijk inkomen

In *ESB* van 23 maart schatten Cörvers en De Loo het verband tussen inkomen van ouder en kind en vinden een positieve correlatie: de inkomenselasticiteit tussen twee generaties is gelijk aan 0.21. Een uitkomst die zij vertrouwen omdat onderzoekers in de omringende landen vergelijkbare intergenerationele inkomenselasticiteiten vinden. Toch is enige voorzichtigheid geboden. Intergenerationele mobiliteit van inkomen is het best te analyseren met gegevens over het permanente deel van het inkomen van ouder en kind. De standaardprocedure om de permanente inkomenscomponent te meten is door inkomen verkregen over een bepaalde periode te middelen. Met een gemiddeld inkomen neemt namelijk de invloed van de meetfout en incidentele inkomensfluctuaties af. Zodra intergenerationele inkomenselasticiteiten geschat worden met eenmalig gemeten jaarlijkse inkomensgegevens van zowel vader als kind, zorgen deze meetfouten (of incidentele inkomensfluctuaties) voor onzuivere en bovendien te kleine schatters. Ondanks dat de inkomens van ouder en kind over meerdere jaren beschikbaar zijn en een gemiddeld inkomen het permanente inkomen redelijk benadert, kiezen Cörvers en De Loo voor eenmalig gemeten inkomens. Waarom is mij onduidelijk.

Vervolgens kiezen zij voor een alternatief en hanteren zij straf selectiemechanisme met het doel de meetfout te verkleinen. Van de 9232 oorspronkelijke waarnemingen houden zij er uiteindelijk 797 over. Deze enorme steekproefreductie en bijbehorende wijze van dataselectie kunnen een effect hebben op de uiteindelijke betrouwbaarheid van de schatters. Ten eerste is de uiteindelijke steekproef niet meer representatief. Met selectiecriteria (gebaseerd op leeftijd en inkomen van ouder en kind) die meer dan negentig procent van de beschikbare informatie buiten beschouwing laten, wordt een selectief beeld van de inkomensmobiliteit in Nederland geschetst. Ten tweede wordt weinig belang gehecht aan het effect van de relatieve meetfout. Meer betrouwbare resultaten worden immers verkregen als de afname van de variantie van het waargenomen inkomen gepaard gaat met een (tenminste) net zo grote afname van de variantie van de meetfout. Dit is voor de uiteindelijke gegevens die Cörvers en de Loo hanteren niet zonder meer geldig. In de oorspronkelijke steekproef zijn de inkomengegevens van kinderen gebaseerd op kinderen met een gemiddelde leeftijd van ruim 28 jaar. In de uiteindelijke steekproef wordt gewerkt met de staart van de inkomensverdeling: alle kinderen zijn ouder dan 34 jaar. Het is goed mogelijk dat de relatieve meetfout in inkomen is toegenomen in plaats van afgenomen. Een laatste kanttekening is dat arme ouders en kinderen buiten beschouwing worden gelaten. Dit lijkt vreemd omdat Becker juist aangeeft dat het met name de armen zijn die de intergenerationele inkomensrelatie genereren.

Samenvattend, mijn interpretatie van de schattingsresultaten van Cörvers en De Loo is tweeledig. Ik maak een onderscheid tussen economische en statistische significantie. Als het gaat om economische significantie geloof ik evenals Cörvers en De Loo dat er een kern van waarheid schuilt in het verhaal van dubbeltjes en kwartjes. Met dit idee vertoont de uiteindelijke schatter van 0.21 meer overeenkomsten dan de oorspronkelijke elasticiteit van 0.03. Echter, als het gaat om statistische significantie vind ik de berekeningen van Cörvers en De Loo minder betrouwbaar dan zij menen.

Erik Plug

De auteur is werkzaam bij 'Scholar'; Faculteit der Economische Wetenschappen en Econometrie aan de Universiteit van Amsterdam.

. Zie Gary Solon's hoofdstuk Intergenerational mobility in the labor market in *The Handbook of Labor Economics*, Elsevier, 1999